

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

17. Dies Februarii. Fletus erit ab ignem, qui non extinguitur; stridor ob vermem, qui non moritur. S. Bernard. in Sermon.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

tota anima ad Deum ! Sed licet sit hæc fames supra omnem fidem intolerabilis, tamen

Non delet atra fames, quas traxit mens sibi labes.

17. DIES FEBRUARIL

Fletus erit ab ignem, qui non extinguitur; stridor ob vermem, qui non moritur. *S. Bernard. in Sermon.*

Vermis I.
consci-
entia.

FOre inter voraces ignes, voracissimos quoque vermes, est conspirans Theologorum, & SS. Patrum consensus, qui totum corpus & singula corporis membra mortiferis ictibus depascunt. Sed trulentior erit illis internus qui animum corrodet, & æternum vellicabit vermis. Hinc Beda exponens Christi verba, (a) *Vermis eorum non morietur. Vermis dicit seram pœnitentiam, quæ nunquam in tormentis conscientiam afflictorum mordere cessabit, ut ignis sit pœna extrinsecus sevens, dolor, vermis interius accusans.* Hoc est quod potissimum miseros illos affliget, neglexisse totâ vitâ oblatam occasionem salutis, & pretiosissimum tempus, concessum acquirendæ beatitudinis, non suum fecisse, sed turpi otio inter ludicra hujus sæculi, stultissimè dilapidasse. Ita conscientia illis proponet omnia tempora, præteritum, præsens, futurum; & licet nolint damnati hoc cogitare, tamen illud triplex tempus velint, nolint, coguntur cogitare, & sic dum in nullo conquiescunt, aliud

(a) in Marc. c. 9.

illud semper, & aliud sibi circumvolvunt, & quem secum invehunt illa tempora cruciatum, semper multiplicant, semper unum fugientes, semper alium reperiunt, & simul alium, quæ pœna pœnarum omnium est nutritrix.

II. In præterito quod leve, & momentaneum præterit, non potest cogitari præ pudore, & tædio, & tantus est pudor, tantumque tædium, ut non possit illud momentaneum, quo dira constat æternitas, non cogitari. Et hic est vermis conscientiæ, perpetuò rodens animam. Itane verò, inquiet illi, quia gustavi paululum mellis, cogor absorbere oceanum tellis? Propter stillam voluptatulae carnis titillantis, amisi quo potari poteram torrentem voluptatis. Quia primariis labris gustavi aureum illum calicem meretricis Babylonicæ, (a) *Ignis, & sulphur, & spiritus procellarum est pars calicis mei?* Heu! (b) *Transit messis, finita est aestas, & nos salvati non sumus?* Propter lutum amisimus cælum; propter momentum voluptatis, amisimus æternitatem felicitatis! Hæc erunt de præterito tempore quærelæ. De præsentis tanta occurrunt quæ cogitando cruciant, ut quia tanta sunt, & nihil horum est quod non cogitare cogantur: quia sic affixi sunt suis omnibus pœnis, ut quas singulas patiantur, distinctè sciant, & se scire sciant, & sicut actu, ac re ipsa semper patiuntur, sic actu semper sciant & cogitent, quid singulis patiantur momentis.

III. Ad futurum verò dum se convertunt, videntque myriades illas myriadam immensas, innumerabiles, interminatas, implacabiles; tanto stupore de-

I

tinen-

(a) *Psa. 10. 7.* (b) *Jere. 8. 20.*

tinentur, ut, quod mente non potest comprehendere, infinitum comprehendere satagant, & dum vident non esse totum illud futurum quod vident, magis illud videre appetant, quod dum videre appetunt, nec tamen possunt; sic mirum in modum cruciantur, ut quos tota patientur aeternitate cruciatus, simul totos quodammodo patientur. Nam hæc est vis imaginativæ facultatis, ut cum præsertim timor impendentis mali, mentem stringit, totum illud malum velut præsens statuat, & dolorem ejus inferat, sæpe magis vehementem, quam dum actu malum est præsens. Sic peior est bello, timor ipse belli. Sic Christus Dominus dum in orto Gethsemani parata sibi cogitaret supplicia, tunc tantis simul in animo tormentis affectus est, quanta postea ex singulis seorsim toleratis sentire potuit. O aeternum *semper*, *semper futurum*! ô fatale *nunquam*, *nunquam defuturum*! Hic est vermis, qui corrodet eorum viscera, dum illis proponet cum immenso dolore hæc trina tempora. Audi qui hæc legis, summum illum negotiorum Praefectum serio admonentem: (a) *Negotiamini dum venio*. Nundinae nobis ad negotiandum attributæ, vita nostra sunt, quæ ad aeternitatem cui negotiamur, amplior non est, quam dies nundinarius ad vitam hominis. Dies hujus nundinae sunt, dies salutis, caveamus ne illæ sic transeant, ut excidamus salute. Sed ut accepti simus illi, in cujus potestate sunt tempora, sic utamur hoc tempore acceptabili, ut mereamur aeternam felicitatem, quia

Tempora transibunt, & gaudia vana peribunt.

(a) *Luc. 19. 13.*

18. DIES